

[Tinning]

sket noget i sagen. Det kunne være en god måde at få angrebet bureaukratiet i den offentlige administration på. Det kunne være en god måde at få angrebet sendrægtigheden rundt omkring på. Vi synes, det kunne være fint, hvis man lavede det til en helt generel ordning inden for socialområdet og inden for alle mulige andre områder. Hvis en borger henvender sig med et krav til en offentlig administration og ikke får svar inden for fire uger, så er kravet imødekommet. Sådan kunne man gøre; det ville spare nogle ressourcer, det ville forenkle tingene. Jeg tror selvfølgelig ikke, at man kunne finde på at gøre det over for alle andre end lige netop de private arbejdsgivere.

Med hensyn til socialdemokratiets holdning synes jeg godt nok, at det var temmelig pudsigt at høre indlægget fra hr. Nørgaard Sørensen. Jeg er ikke døv, og så er jeg oven i købet historiker. Det skulle give nogle forudsætninger for at forstå, hvad det er, hr. Nørgaard Sørensen forsøger at forklare, nemlig at hvis det er sådan, at LO og Dansk Arbejdsgiverforening siger: »Her har vi et forslag til arbejdsmarkedslovgivning, og det er vi enige om«, så er socialdemokratiets holdning krystalklar, man fatter stemplet med sin højre hånd, og så fremsætter man et lovforslag. Jeg kan ikke forstå hr. Nørgaard Sørensens kommentar anderledes, for hvis det er sådan, at socialdemokratiet synes, at det havde været helt fint, om arbejdsgiverne betalte noget mere til det her, skulle det undre mig, om ikke også LO havde syntes, at det var helt fint, at arbejdsgiverne betalte noget mere til det her. Det skulle også undre mig, om det ikke alligevel kunne lykkes at få denne ordning til at fungere, hvis LO mente, det var i orden, hvis socialdemokratiet mente, det var i orden, og der så i øvrigt kunne findes et flertal herinde for, at det var i orden, at arbejdsgiverne finansierede noget mere. Eller skal man forstå hr. Nørgaard Sørensen sådan, at så ville Dansk Arbejdsgiverforening uden videre sabotere hele balladen, og så ville hr. Nørgaard Sørensen sige: ja, det var trist, folketinget har jo ikke så meget magt i det her samfund?

Når der tales om, at arbejdsgiverne er med til at finansiere ordningen, synes jeg godt nok, at den argumentation er lidt tynd. Det, det drejer sig om, er rigtigt nok forhøjelsen fra 14 øre til 22 øre. Den dækker, hvis man

regner den ud over tre kvartaler, præcis 120 mill. kr. Det må unægtelig ses i forhold til, at det, man siger om denne tilskudsordning, er, at den koster 600–750 mill. kr. om året for 1982–84. Hvor helt almindelige lønarbejdere i 1980–81, som vi har dokumenteret adskillige gange, måtte betale 250 mill. kr. for ikke at få én eneste plads mere ud af det, er man altså nu kommet så vidt, at man skal til at betale 600–750 mill. kr. – stadig væk uden nogen som helst garanti for, at der kommer noget mere ud af det.

Selvfølgerlig skulle man have brugt de muligheder, som både undervisningsministeren og socialdemokratiet tidligere har antydnet, nemlig for at lave kvotaordninger og for at lave tvang. Hümlen i det er jo, at der er de pladser, der skal bruges, der er dem, der godt vil have de pladser, men de pladser, der allerede er godkendt, bliver ikke brugt, fordi arbejdsgiverne ikke vil bruge dem. Og så siger socialdemokratiet og regeringen altså: trist nok, det synes vi ellers havde været godt, men vi kan godt se, at når Arbejdsgiverforeningen ikke vil, så må vi hellere holde fingrene væk.

Til slut blot et par kommentarer til det såkaldte handlingsprogram for yderligere initiativer, der er nævnt i bemærkningerne. Jeg vil godt om muligt have nogle oplysninger om, hvad der ligger i de ændringer af de mobilitetsfremmende ydelser, som man har tænkt sig at foretage. Nu er vi jo lidt mere konkret inde på det. Her drejer det sig om, at de, der vil have en lære- eller praktikplads i en anden ende af landet, må tage derover for at få den.

Chr. Christensen (KrF):

I de forhandlinger, vi har ført det sidste års tid netop om disse problemer, havde vi fået den fornemmelse, at man ville gribe til tvangsforanstaltninger over for erhvervslivet, hvis det ikke lykkedes at fremskaffe det tilstrækkelige antal lære- og praktikpladser. Var det sket, havde vi måttet sige klart fra. Der er ydet en brav indsats fra arbejdsmarkedets parters side, og skal det lykkes at få lære- og praktikpladser frem i tilstrækkeligt omfang, så er det nødvendigt, at begge parter på arbejdsmarkedet bakker denne sag positivt op.